

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-המצניע	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
בעיגול של דבילה והוציאו לרשות הרבים, בקורה והוציאו לרשות הרבים, רבי יהודה אומר: אם לא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים - חייבין, ואם לאו - פטורין.	[רבי יהודה]		♦	■	!							◊
אף על פי שלא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים - פטורים, לכך נאמר בעשה - יחיד שעשאה חייב, שנים שעשאוה פטורין.	רבי שמעון:		♦	■	!							◊
במאי קמילגי								^				
בהאי קרא, (ויקרא ד) ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשה.					!							◊
תלתא מיעוטי כתיבי נפש תחטא אחת תחטא בעשה תחטא. חד - למעוטי זה עוקר וזה מניח, וחד - למעוטי זה יכול וזה יכול, וחד - למעוטי זה אינו יכול וזה אינו יכול.	רבי שמעון סבר:				■	!						◊
חד - למעוטי זה עוקר וזה מניח, וחד - למעוטי זה יכול וזה יכול, וחד - למעוטי יחיד שעשאה בהוראת בית דין.	ורבי יהודה:				■	!						◊
ורבי שמעון						⚡						
יחיד שעשאה בהוראת בית דין חייב.	[רבי שמעון]					!						◊
מי כתיב נפש תחטא אחת תחטא בעשה תחטא? תרי מעוטי כתיבי: חד - למעוטי זה עוקר וזה מניח, וחד - למעוטי יחיד שעשאה בהוראת בית דין.	ורבי מאיר:					■	!					◊
זה יכול וזה אינו יכול - דברי הכל חייב.	אמר ר:											◊
הי מנייהו מיחייב?								^				
זה שיכול, דאי זה שאינו יכול - מאי קא עביד?	רב חסדא:						!					◊
דקא מסייע בהדיה	אמר ליה רב המנונא:							⚡				
מסייע אין בו ממש.	אמר ליה: [רב חסדא]						!					◊
היה יושב על גבי המטה, וארבע טליות תחת רגלי המטה - טמאות, מפני שאינה יכולה לעמוד על שלש	רב זביד משמיה דרבא: אף אנן נמי תנינא: [ת"ק]		♦	■	■							◊
מטהר.	רבי שמעון:		♦	■	■							◊
היה רוכב על גבי בהמה, וארבע טליות תחת רגלי הבהמה - טהורות, מפני שיכולה לעמוד על שלש.					■	■						◊
ואמאי? הא קמסייע בהדי הדדי? לאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש?						■						
לעולם אימא לך מסייע יש בו ממש - ושאי הכא דעקרה לה לגמרי.	רב יהודה מדיסקרתא:					⚡						◊
וכיון דזימנין עקרה הא, וזימנין עקרה הא - ליהוי כוב המתהפך						⚡						
זב שהיה מוטל על חמשה ספסלין, או על חמש פונדאות, לאורכן - טמאים, לרחבן - טהורין. ישן, ספק מתהפך עליהן - טמאין.	מי לא תנן:					⚡						◊
אלא לאו: משום דאמרינן מסייע אין בו ממש.												◊
הסוס מטמא על ידיו, החמור על רגליו. שמשענת הסוס על ידיו, וחמור על רגליו.	רב עמי משמיה דרבא: אף אנן נמי תנינא, רבי											◊
ואמאי? הא קא מסייע בהדי הדדי? לאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש?												
רגלו אחת על הכלי ורגלו אחת על הרצפה, רגלו אחת על האבן ורגלו אחת על הרצפה רואין, כל שאילו ינטל הכלי - ותינטל האבן יכול לעמוד על רגלו אחת - עבודתו כשרה, ואם לאו - עבודתו פסולה.	רב אשי: אף אנן נמי תנינא, רבי אליעזר:					■	■					◊
ואמאי? הא קא מסייע בהדי הדדי? לאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש?												
קיבל בימין ושמאל מסייעתו - עבודתו כשרה.	רבינא: אף אנן נמי תנינא:											◊
ואמאי? הא קא מסייע בהדי הדדי? לאו משום דאמרינן מסייע אין בו ממש?												
שמע מינה.												

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-המצניע	מימרא	מאן דאמר										
מאי טעמא?											▲	צו.
לפי שאין אומרים הבא גיטרא לגיטרא.		מר זוטרא בריה דרב נחמן:									◊	צו.
פלגי בה תרי - אמוראי במערבא, רבי יוסי ברבי אבין ורבי יוסי בר זבדא		עולא:									■	צו.
כמוציא רמון		חד: [רבי יוסי ברבי אבין/ רבי יוסי בר זבדא]									◊ ■	צו.
כשורש קטן		וחד: [רבי יוסי ברבי אבין/ רבי יוסי בר זבדא]									◊ ■	צו.
וסימניך: אחד המרבה ואחד הממעיט.											■	צו.
כלי חרס שיעורו כמוציא זיתים.		רב חיננא בר כהנא משמיה דרבי אליעזר:									■	צו.
והרי הן ככלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה, שאין מקבלין טומאה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים, ולענין צמיד פתיל - עד שיפחת רובו.		ומר קשישא בריה דרבה מסיים בה משמיה דרבי אליעזר:									■	צו.
הדרן עלך המצניע											◊	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

שבת-הזורק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד - חייב. מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע, רבי עקיבא - מחייב, וחכמים פוטריין. כיצד: שתי גזוזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים, המושיט והזורק מזו לזו - פטור. היו שתיהן בדיוטא אחת, המושיט - חייב, והזורק - פטור, שכך היתה עבודת הלויים: שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים, מושיטין הקרשים מזו לזו, אבל לא זורקין.												
מכדי, זריקה תולדה דהוצאה היא, הוצאה גופה היכא כתיבא?												
דאמר קרא (שמות לו) ויצו משה ויעבירו קול במחנה - משה היכן הוה יתיב - במחנה לוייה, ומחנה לוייה רשות הרבים הוא, וקאמר להו לישאל: לא תפיקו ותיתו מרשות היחיד דיכחו לרשות הרבים.	רבי יוחנן:											
וממאי דשבבת קאי, דילמא בחול קאי, ומשום דשלימא לה עבידתא? כדכתיב (שמות לו) והמלאכה היתה דים וגו'.												
גמר העברה העברה מיום הכפורים. כתיב הכא ויעבירו קול במחנה וכתוב התם (ויקרא כה) והעברת שופר תרועה, מה להלן - ביום אסור, אף כאן - ביום אסור.												
אשכחן הוצאה, הכנסה מגלן?												
סברא היא, מכדי מרשות לרשות הוא, מה לי אפוקי ומה לי עיולי? מיהו, הוצאה - אב, הכנסה - תולדה.												
ומכדי, אהא מיחייב ואהא מיחייב, אמאי קרי לה האי אב ואמאי קרי לה האי תולדה?												
נפקא מינה: דאי עביד שתי אבות בהדי הדדי, אי נמי שתי תולדות בהדי הדדי - מיחייב תרתי, ואי עביד אב ותולדה דידיה - לא מיחייב אלא חדא.												
דמחייב אתולדה במקום אב	ולרבי אליעזר:											
אמאי קרו לה אב ואמאי קרו לה תולדה?												
הך דהואי במשכן חשיבא - קרי לה אב, הך דלא הואי במשכן חשיבא - לא קרי לה אב.												
אי נמי: הך דכתיבא - קרי אב, והאי דלא כתיבא - קרי תולדה.												
הזורק ארבע אמות בכותל, למעלה מעשרה טפחים - כזורק באויר, למטה מעשרה טפחים - כזורק בארץ, והזורק בארץ ארבע אמות - חייב.	והא דתנן:											
זרק ארבע אמות ברשות הרבים מגלן דמיחייב?												
שכן אורגי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה.	רבי יאשיהו:											
אורגין, מחטין למה להו?												
אלא, שכן תופרי יריעות זורקין מחטיהן זה לזה.												
ודילמא גבי הדדי הוו יתבי?												
מטו הדדי במחטין.												
דילמא בתוך ארבע הוו יתבי?												
שכן אורגי יריעות זורקין בוכיאר ביריעה.	אלא אמר רב חסדא:											
והלא אגודו בידן												
בניסכא בתרא.												
והא במקום פטור קאזלא												
אלא: שכן אורגי יריעות זורקין בוכיאר לשואליהן.												
ודילמא גבי הדדי הוו יתבי?												
מטו הדדי בחפת.												

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-הזורק	מימרא	מאן דאמר												
	ואלא הכתיב בס?									ז	◊			צו.
	ההוא בנזיפה בעלמא.									!	◊			צו.
	תניא כמאן דאמר אף אהרן נצטרע, דכתיב (במדבר יב) ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת										■			צו.
	שפנה מצרעתו.	תנא:								■	■	◊		צו.
	החושד בכשרים לוקה בגופו, דכתיב (שמות ד) והן לא יאמינו לי וגו', וגליא קמי קודשא בריך הוא דמהימיני ישראל. אמר לו: הן מאמינים בני מאמינים, ואתה אין סופך להאמין.	ריש לקיש:									■	◊		צו.
	הן מאמינים - דכתיב (שמות ד) ויאמן העם, בני מאמינים (בראשית טו) והאמין בה'. אתה אין סופך להאמין - שנאמר (במדבר כ) יען לא האמנתם בי וגו'.										■			צו.
	ממאי דלקה									ז	◊			צו.
	דכתיב (שמות ד) ויאמר ה' לו עוד הבא נא ירך בחיקך וגו'.									!	◊			צו.
	מדה טובה ממהרת לבא מדת פורענות. דאילו במדת פורענות כתיב (שמות ד) ויוציאה והנה ידו מצרעת כשגל ואילו במדה טובה כתיב ויוציאה מחיקו והנה שבה כבשרו, מחיקו הוא דשבה כבשרו.	רבא ואיתימא רבי יוסי ברבי חנינא:									■	◊		צו.
	(שמות ז) ויבלע מטה אהרן את מטתם אמר רבי אלעזר: נס בתוך נס.	[רבי אלעזר]									■	◊		צו.
	מרשות היחיד לרשות היחיד כו'.										■			צו.
	למטה מעשרה פליגי, ובהא פליגי	בעי רבה:									^	◊		צו.
	אמרינן קלוטה כמה שהונחה	דמר סבר: [רבי עקיבא]									■	^	◊	צו.
	לא אמרינן קלוטה כמה שהונחה.	ומר סבר: [חכמים]									■	^	◊	צו.
	אבל למעלה מעשרה - דברי הכל פטור, ולא ילפינן זורק ממושיט.	[דברי הכל]									■	^	◊	צו.
	או דילמא: למעלה מעשרה פליגי, ובהא פליגי											^	◊	צו.
	דמר סבר: ילפינן זורק ממושיט	דמר סבר: [רבי עקיבא]									■	^	◊	צו.
	ומר סבר: לא ילפינן זורק ממושיט.	ומר סבר: [חכמים]									■	^	◊	צו.
	אבל למטה מעשרה - דברי הכל חייב, מאי טעמא - קלוטה כמה שהונחה דמיא?	[דברי הכל]									■	^	◊	צו.
	מרשות היחיד לרשות היחיד ועובר ברשות הרבים עצמה, רבי עקיבא מחייב	רב יוחנן: הא מילתא איבעיא ליה לרב חסדא, משענה מילתא דרבי									■	!	◊	צו.
	פוטרים.	חכמים:									■	!	◊	צו.
	מדקאמר ברשות הרבים עצמה - פשיטא למטה מעשרה פליגי.	[רב המנונא]									■	!		צו.
	ובמאי?										^	!		צו.
	אילמא במעביר										!	!		צו.
	למטה מעשרה הוא דמחייב, למעלה מעשרה לא מחייב?										ז	!		צו.
	המוציא משוי למעלה מעשרה - חייב, שכן משא בני קהת	והאמר רבי אלעזר:									ז	!		צו.
	אלא לאו - בזורק, ולמטה מעשרה הוא דמחייב, למעלה מעשרה לא מחייב.										!	!	◊	צו.
	שמע מינה: בקלוטה כמה שהונחה פליגי - שמע מינה.										■	!	◊	צו.
	ופליגא דרבי אלעזר											■	◊	צו.

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-kev:</p>	<p>statement-מימרא ■ ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■</p>
--	--

שבת-הזורק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	דאמר רבי אלעזר:											
מחייב היה רבי עקיבא אפילו למעלה מעשרה. והאי דקתני רשות הרבים עצמה - להודיעך כהן דרבנן.												
ופליגא דרב חלקיה בר טובי												
תוך שלשה - דברי הכל חייב, למעלה מעשרה - דברי הכל פטור, משלשה ועד עשרה - באנו למחלוקת רבי עקיבא ורבנן.	דאמר רב חלקיה בר טובי:											
בתוך שלשה - דברי הכל חייב, למעלה מעשרה - אינו אלא משום שבות, ואם היו רשויות שלו - מותר.	תניא נמי הכי: [דברי הכל]											
משלשה ועד עשרה - רבי עקיבא מחייב	[רבי עקיבא]											
פוטריין.	הכמים:											
אם היו רשויות שלו - מותר.	אמר מר:											
לימא תהוי תיובתיה דרב												
שני בתים בשני צדי רשות הרבים, רבה בר רב הונא אמר רב: אסור לזרוק מזה לזה	דאיתמר: [רב]											
מותר לזרוק מזה לזה	שמואל:											
ולאו מי אוקימנא לההיא כגון דמידלי חד ומתני חד, דזימנין נפל ואתי לאתויי.												
מנא הא מילתא דאמור רבנן כל פחות משלושה כלבוד דמי?	רב חסדא לרב המנונא, ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא:											
לפי שאי אפשר לה לרשות הרבים שתילקט במלקט וברהיטני.	אמר ליה: [רב המנונא/רב חסדא]											
אי הכי - שלשה נמי												
המשלשל דפנות מלמעלה למטה, אם הן גבוהין מן הארץ שלשה טפחים - פסולה	ותו: הא דתנן:											
הא פחות משלשה - כשרה												
התם היינו טעמא - משום דהויא לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה.												
תינח - למטה, למעלה - מאי איכא למימר?												
אלא: כל פחות משלשה - כלבוד דמי - הלכתא גמירי לה.												
מרשות הרבים לרשות הרבים ורשות היחיד באמצע, רבי מחייב	תנו רבנן: [רבי]											
פוטריין.	הכמים:											
לא חייב רבי אלא ברשות היחיד מקורה, דאמרינן: ביתא כמאן דמליא דמי. אבל שאינו מקורה - לא.	רב ושמואל דאמרי תרווייהו:											
מחייב היה רבי רשות הרבים, אחת משום הוצאה, ואחת משום הכנסה.	רב חנא אמר רב יהודה אמר שמואל:											
למימרא דמחייב רבי אתולדה במקום אב	יתיב רב חנא וקא קשיא ליה:											
דברים הדברים אלה הדברים - אילו שלשים ותשע מלאכות שנאמרו למשה בסיני	והתניא, רבי:											
מר אהא מתני לה וקשיא ליה דרבי אדרבי, אגן אדרבי יהודה מתנינן, ולא קשיא לן.	אמר ליה רב יוסף:											
מרשות היחיד לרשות הרבים ועבר ארבע אמות ברשות הרבים, רבי יהודה מחייב	דתניא: [רבי יהודה]											
פוטריין.	הכמים:											

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

שבת-הזורק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מחייב היה רבי יהודה שנים, אחת משום הוצאה ואחת משום העברה. דאי סלקא דעתך חזא הוא דמחייב - מכלל דרבנן פטרי לגמרי? הא אפיק לה מרשות היחיד לרשות הרבים	רב יהודה אמר שמואל:											◊
ממאי? דילמא לעולם אימא לך: רבי יהודה חזא הוא דמחייב, ורבנן פטרי לגמרי והיכי משכחת לה - כגון דאמר עד דנפקא ליה לרשות הרבים תנוח.												◊
ובהא קמילגי:												◊
אמרין קלוטה כמה שהונחה - ואיתעבידא ליה מחשבתו	דרבי יהודה סבר:											◊
לא אמרין קלוטה כמה שהונחה - ולא איתעבידא ליה מחשבתו	ורבנן סברי:											◊
אבל אתולדה במקום אב לא מחייב רבי יהודה.												◊
לא סלקא דעתך												!
מוסיף אף חשוב והמדקדק.	דתניא: רבי יהודה:											◊
שובט - הרי הוא בכלל מיסך, מדקדק - הרי הוא בכלל אורג.	אמרו לו:											◊
מאי לאו - דעבדינהו לתרווייהו בהדי הדדי, ושמע מינה: מחייב היה רבי יהודה אתולדה במקום אב.												!
ממאי? דילמא לעולם דעבדה להא לחודה והא לחודה, ורבי יהודה אתולדה במקום אב לא מחייב. ובהא קמילגי:												◊
הני אבות נניהו	דרבי יהודה סבר:											◊
הני תולדות נניהו.	ורבנן סברי:											◊
רבי יהודה מוסיף. אי אמרת בשלמא אבות, מאי מוסיף - מוסיף אבות. אלא אי אמרת תולדות - מאי מוסיף?	תדע: דקתני:											■
לא חייב רבי יהודה אלא אחת.	איתמר נמי, רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו:											◊
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דמחייב היה רבי יהודה שנים, אי להכא קבעי לה - להכא לא קבעי לה, אי להכא קבעי לה - להכא לא קבעי לה	רבינא לרב אשי:											◊
באומר כל מקום שתרצה תנוח.	אמר ליה: [רב אשי]											!
פשיטא: נתכוון לזרוק שמנה זורק ארבע - הרי כתב שם משמעון. נתכוון לזרוק ארבע זורק שמנה מהו? מי אמרין: הא אפיק ליה, או דילמא: היכא דבעי הא לא נח?												◊
באומר כל מקום שתרצה תנוח? ודקאמרת הרי כתב שם משמעון מי דמי? התם כמה דלא כתיב שם - לא מכתוב ליה שמעון, הכא כמה דלא זריק ארבע לא מזודרקי ליה תמי.	ולאו היינו דאמר ליה רבינא לרב אשי, ואמר ליה:											!
הזורק מרשות הרבים לרשות הרבים ורשות היחיד באמצע, ארבע אמות - חייב, פחות מארבע אמות - פטור.	תנו רבנן:											◊
מאי קא משמע לך?												⋈
הא קא משמע לך: רשויות מצטרפות, ודלא אמרין קלוטה כמה שהונחה.												!
המעביר ארבע אמות ברשות הרבים מקורה - פטור, לפי שאינו דומה לדגלי מדבר.	רב שמואל בר יהודה אמר רב אבא אמר רב הונא אמר רב:											◊
איני? והא עגלות דמקורות הויין												◊
עגלות, תחתיהן וביניהן וצדיהן - רשות הרבים	ואמר רב משום רבי חייא:											◊
כי קאמר רב - בדרתא.												!
מכדי, אורכא דעגלה כמה הואי - חמש אמו, פותיא דקריש כמה הואי - אמתא ופלגא, כמה מותיב - תלתא, פשא ליה פלגא דאמתא, כי שדי ליה מר ביני וביני - כלבוד דמי												◊
מי סברת קרישים אפותיהו הוה מנח להו? אהודן מנח להן												!

<p> ■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof ◇ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא: </p>												
שבת-הזורק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חרוצים היו קרשים, וחלולים היו האדנים, ונראין קרסין בלולאות ככוכבים ברקיע.	תנו רבנן:											צט:
יריעות התחנות של תכלת ושל ארגמן ושל תולעת שני ושל שש, ועליונות של מעשה עזים, וגדולה חכמה שנאמרה בעליונות יותר ממה שנאמרה בתחנות. דאלו בתחנות כתיב (שמות לה) וכל אשה חכמת לב בידיה טו ואילו בעליונות כתיב (שמות לה) וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה טו את העזים.	תנו רבנן:											צט.
שטוף בעזים, וטווי מן העזים.	ותניא משום רבי נחמיה:											צט.
שתי גזוטראות כל'.												צט.
עגלות, תחתיהן וביניהן וצידיהן - רשות הרבים.	רב משום רבי חייא:											צט.
בין עגלה לעגלה כמלא ארך עגלה. וכמה ארך עגלה - חמש אמות.	אביי:											צט.
למה לי? בארבע ופלגא סג												צט.
כי היכי דלא לידחקו קרשים.												צט.
צידי עגלה כמלא רחב עגלה. וכמה רחב עגלה - שתי אמות ומחצה.	רבא:											צט.
למה לי? באמתא ופלגא סגיא												צט.
כי היכי דלא לידדו קרשים.												צט.
אלא דקיימא לן: דרך רשות הרבים שש עשרה אמה, אגן דגמרינן לה ממשכן, דמשכן מיסרי הואי												צט.
אמתא יתרא הואי, דהוה קאי בן לוי, דכי משתלפי קרשים - הוה נקיט להו.												צט.
חולית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבין ארבעה, הנוטל מהן והנותן על גבן - חייב, פחות מכן - פטור.												צט.
למה לי למיתני חולית הבור והסלע ליתני הבור והסלע												צט.
מסייע ליה לרבי יוחנן												צט.
בור וחוליתא מצטרפין לעשרה.	דאמר רבי יוחנן:											צט.
בור ברשות הרבים, עמוקה עשרה ורחבה ארבעה - אין ממלאין הימנה בשבת, אלא אם כן עשו לה מחיצה גבוה עשרה טפחים	תניא נמי הכי:											צט.
ואין שותין הימנה בשבת אלא אם כן הכניס לה ראשו ורובו.												צט:
וברור וחוליתא מצטרפין לעשרה.												צט:
עמוד ברשות הרבים גבוה עשרה ורחב ארבעה, זרק ונח על גביו מהו? מי אמרינן: הרי עקירה באיסור, הרי הנחה באיסור או דילמא: כיון דממקום פטור קאתיא - לא?	בעא מיניה רב מרדכי מרבה:											צט:
מתניתין היא.	אמר ליה: [רבה]											צט:
אתא שייליה לרב יוסף												צט:
מתניתין היא.	אמר ליה: [רב יוסף]											צט:
אתא שייליה לאביי												צט:
מתניתין היא.	אמר ליה: [אביי]											צט:
כולכו ברוקא דהודי תפיתן	אמר להו: [רב מרדכי]											צט:
ואת לא תסברא?	א"ל:											צט:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבת-הזורק	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	צט:
	הנוטל מהן ונותן על גבן - חייב	והתנן:												צט:
	דילמא מתניתין במחט.	אמר להו: [רב מרדכי]												צט:
	מחט נמי, אי אפשר דלא מדליא פורתא													צט:
	דאית ליה מורשא													צט:
	אי נמי: דרמיא בחריצה.													צט:
	כותל ברשות הרבים גבוה עשרה ואינו רחב ארבע, ומוקף לכרמלית, ועשאו רשות היחיד. זורק ונח על גביו, מהו? מי אמרינן: כיון דאינו רחב ארבע - מקום פטור הוא, או דילמא: כיון דעשאו רשות היחיד - כמאן דמלי דמיא.	רב מישא, בעי רבי יוחנן:												צט:
	קל וחומר, לאחרים עושה מחיצה - לעצמו לא כל שכן?	עולא:												צט:
	כותל ברשות הרבים גבוה עשרה ואינו רחב ארבעה ומוקף לכרמלית ועשאו רשות היחיד, הזורק ונח על גביו - חייב, לאחרים עושה מחיצה - לעצמו לא כל שכן?	איתמר נמי, אמר רבי חייה בר אשי אמר רב, וכן אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן:												צט:
	בור תשעה, ועקר ממנה חוליא והשלימה לעשרה, מהו? עקירת חפץ ועשיית מחיצה בהדי הדדי קאתו - ומיחייב, או לא מיחייב.	בעי רבי יוחנן:												צט:
	ואם תימצי לומר: כיון דלא הוי מחיצה עשרה מעיקרא - לא מיחייב, בור עשרה ונתן לתוכה חוליא ומיעטה מהו? הנחת חפץ וסילוק מחיצה בהדי הדדי קאתו - מיחייב, או לא מיחייב?													צט:
	תיפשוט ליה מדידיה													צט:
	הזורק ארבע אמות בכותל, למעלה מעשרה טפחים - כזורק באויר, למטה מעשרה - כזורק בארץ. והזורק בארץ ארבע אמות - חייב.	דתנן:												צט:
	והא לא נח	והוינן בה:												צט:
	בדבילה שמינה שנינו.	ואמר רבי יוחנן:												צט:
	ואמאי? הא קא ממעט מארבע אמות													צט:
	התם - לא מבטל ליה, הכא - מבטל ליה.													צט:
	זרק דף ונח על גבי יתדות, מהו?	בעי רבא:												צט:
	מאי קמיבעיא ליה - הנחת חפץ ועשיית מחיצה בהדי הדדי קאתו? היינו דרבי יוחנן													צט:
	כי קמיבעיא ליה לרבא - כגון דזרק דף וחפץ על גביו, מאי? כיון דבהדי הדדי קאתו - כהנחת חפץ ועשיית מחיצה דמי, או דילמא: כיון דלא אפשר דלא מידלא פורתא והדר ניית - כעשיית מחיצה והנחת חפץ דמי?													צט:
	תיקו													צט:
	פשיטא לי: מים על גבי מים - היינו הנחתן, אגוז על גבי מים - לאו היינו הנחתן.	רבא:												צט:
	אגוז בכלי וכלי צף על גבי מים מהו? מי אמרינן: בתר אגוז אזלינן - והא נייה, או דילמא: בתר כלי אזלינן, והא לא נייה?	בעי רבא:												ק.
	תיקו.													ק.
	שמן על גבי יין - מחלוקת רבי יוחנן בן גוריון ורבנן.													ק.
	שמן שצף על גבי יין, ונגע טבול יום בשמן - לא פסל אלא שמן	דתנן: [רבנן]												ק.
	שניהם חיבור זה לזה.	רבי יוחנן בן גוריון:												ק.
	בור ברשות הרבים עמוקה עשרה ורחבה שמנה, זורק לתוכה מחצלת - חייב, חילקה במחצלת - פטור.	אביי:												ק.

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מקרא- <u>key</u> :	שבת-הזורק	מאן דאמר									
	מימרא										
	לאביי דפשיטא ליה דמחצלת מבטלא מחיצה - כל שכן חוליא דמבטלא מחיצה, לרבי יוחנן דמיבעיא ליה חוליא - מחצלת פשיטא דלא מבטלא מחיצתא.									◊	ק.
	בור ברשות הרבים עמוקה עשרה ורחבה ארבעה מלאה מים וזרק לתוכה - חייב, מלאה פירות וזרק לתוכה - פטור. מאי טעמא? מים לא מבטלי מחיצתא, פירות מבטלי מחיצתא.	ואמר אביי:								◊	ק.
	הזורק מן הים לאיסרטיא, ומן האיסרטיא לים - פטור	תניא נמי הכי:								■	ק.
	אם יש במקום שזרק עמוק עשרה ורחב ארבעה - חייב.	רבי שמעון:								■	ק.